

El mediterrani, paradís mafiós

Les «famílies» i els magistrats

La presència, en dues ocasions, del jutge de Palerm Giovanni Falcone a l'Estat espanyol posa de manifest l'interés que d'un temps ençà ha mostrat la màfia internacional en el «blanqueig» de diners negres en la costa mediterrània, i, més concretament, per les costes del Principat i del País Valencià. Efectivament, la detenció i la fuga posterior d'Antonio Bardellino, cap d'un dels clans de la «camorra» napolitana; de Gaetano Badalamenti, «capo» de la màfia Siciliana; de Roberto Azzoli, lloctinent d'aquest últim, i la possible presència a la Costa del Sol d'un grup de delinqüents britànics que protagonitzaren el més important robatori de la història del Regne Unit, valorat en 6.000 milions de lliures esterlines, ratifiquen la costa mediterrània de l'Estat espanyol com a base operacional financera de les

grans màfies i l'alta delinqüència. A tot això, cal afegir-hi la presència d'un nombrós grup de minimafiosos, que si no arriben a la categoria, pel que fa al «blanqueig» de moneda, de les màfies ressenyades, són més perillosos pels mètodes de supremacia de territori que adopten entre les distintes «famílies». L'argentí Jorge Eduardo Vilarino i el clan marsellés de l'assassinat Vaccarizi en serien dos bons exemples. I encara més, la legislació espanyola és prou benevolent amb els afers crematístics d'aquestes bandes, i, per acabar-ho d'adobar, hi ha sospites fonamentades del fet que determinats magistrats han posat preu a «fer-se els llonguiss». Fins ara no es coneix cap interpel·lació ni cap pregunta al govern sobre el tema. Ja fa cinc anys que la màfia viu entre nosaltres.

Ferran TORRENT

E cap de la Brigada d'Investigació Criminal de Benidorm contesta amb un somriure quan li demane per l'afer Azzoli; en sap però no respon. Faig una tímida protesta mostrant-li retalls del diari *El País*, per explicar-li les casuals filtracions que sempre es produeixen en el mateix rotatiu. «Para mamar la leche, hay que estar cerca de la cabra», replica el comissari, solidaritzant-se amb el meu esforç per traure-li alguna cosa. Me n'isc de l'oficina amb la convicció que la cabra —¿Ministeri de l'Interior?— té mamella directa amb el despatx del senyor Cebrià. Conclusió de conjuntura, de la qual, que quede clar, no participa l'oficial de la policia.

Estat
espanyol, base del
tràfic d'heroïna.

En realitat, no pretenia que m'explicàs l'afer mafios produït en les costes alacantines; simplement volia constatar. I alguna cosa sí que vaig constatar; Javier García, el redactor d'*El País* que treballà la informació, clavà la pota lamentablement quan facilità una relació de mafiosos que «blanquejaven» els diners a les costes, i hi va incloure el nom d'Achille Cafarelli, italià honorable segons fonts de la policia. Cafarelli, segons em comentaren industrials d'hoteleria, porta deu anys vivint a Benidorm, i és un home que gaudeix de la confiança dels mitjans financers de la ciutat. Però

el fet que Cafarelli haja invertit grans sumes de diners —darrerament havia comprat a l'historiador Pere Maria Orts uns terrenys propers a la platja— en apartaments i solars confundi el periodista que, sense «pensar-ho», el posà en la nòmina de la «Cosa Nostra». Cafarelli ha presentat una querella contra el rotatiu madrileny. La cabra, aquesta vegada, subministrà una mica de llet agra.

Una constant històrica

Efectivament, la «rentada» dels diners bruts de les distintes «famílies» sicilianes és el cavall de batalla de la policia. Una lluita dividida en diversos fronts, ja que els clans familiars de la màfia estan barallats els uns amb els altres des de l'any 1980; una constant històrica, això de la lluita entre clans, que ve des del temps d'Al Capone i Johnny Torrio. Siga com siga, la baralla familiar produí una divisió de territoris, i Badalamendi, cap d'un dels sectors més importants, elegí l'Estat espanyol com a base operacional de tràfic d'heroïna i «blanqueig» de moneda.

Per tal que s'entenga una mica el negoci, convé assenyalar que la «rentada» tracta de donar curs legal als guanys que tants sacrificis comporten a les «famílies». Els diners, mitjançant operacions bancàries, eren transferits a Benidorm, perquè Rodolfo Azzoli, apoderat i home de confiança de l'esmentat *capo*, els invertís en béns habitualment immobiliaris, negocis que, com tothom sap, requereixen xifres estirades. D'aquesta manera, operacions financeres normals d'una ciutat turística es barrejaven amb beneficis de l'heroïna. És així com els diners arriben

a tot arreu i penetren en la roda de consum normal.

El jutge Giovanni Falcone, perill número u de la màfia, sap que la millor manera de combatre l'organització és atacar directament les finances del clan. El sector Badalamendi i companyia van ser interrogats per Falcone, sense èxit, ja que no volen identificar-se. El jutge italià és un home de 47 anys que viu envoltat de les màximes mesures de seguretat, sempre en són poques, atès que els deixebles del legendari Dillinger s'empenyen per un no res. Presidents de governs regionals, comissaris i supergovernadors civils, com Dalla Chiesa, caigueren sota el pes de les bales dels sicilians. Amb tot, Falcone ha aconseguit els majors èxits en la lluita contra la màfia segant l'herba dels afers crematístics. D'aquesta manera, caigué Azzoli, que rebé una transferència de trenta milions de pesetes al seu nom en una entitat bancària de Benidorm a les acaballes de l'any pasat. Quatre mesos després, la Interpol, amb l'ajuda de la policia espanyola i de la italiana, detení a Madrid Badalamendi i altres membres del clan, que són acusats de manejar tràfic de drogues per valor de 1.500 milions de dòlars, segons estimacions de les autoritats dels Estats Units.

Com a dada històrica a tenir en compte, cal ressenyar que la caiguda d'Al Capone es produí perquè el napolità traspasà els límits permesos de recaptació de finances, per introduir-se en la política nord-americana d'aleshores. Azzoli declarà, quan el detingueren, que estava fundant una immobiliària amb dos polítics italians, concretament els socialdemòcrates Nicolazzi —ministre d'Obres Públiques—

i el diputat Massari, ambdós del PSD. Només són coincidències.

Mancances legislatives

L'anècdota de l'afer Azzoli fou que tothom el considerava com un home sospitós en el sector hotelier, set o vuit mesos abans que la policia el detingués. I la detenció es retardava, ja que, segons el comissari en cap de València, en declaracions a un diari local, els afers d'Azzoli eren perfectament legals a Benidorm. D'altra banda, agents del FBI, adscrits al servei anti-narcòtics, es queixaven de les dificultats que implicava perseguir els traficants en la base de les operacions: les finances. Segons ells, a més que a l'Estat espanyol s'han rebaixat les penes, fins al punt de convertir-se en un país tolerant amb els traficants, la legislació fa pràcticament impossible la confiscació dels beneficis obtinguts amb el tràfic de drogues. Ben al contrari de la nord-americana o la italiana, que entenen que quan una persona ha traficant amb narcòtics, els seus bens i les vinculacions econòmiques derivades són immediatament confiscats, i és el traficant qui ha de demostrar a l'estat que els guanys no provenen del delictes de què és acusat.

Les mancances de la legislació s'estenen fins al poder judicial, concretament als magistrats Jaime Rodríguez Hermida i Ricardo Varón Cobos, els quals han estat expedientats per la forma en què atorgaren la llibertat provisional al cap de la *camorra* napolitana Antonio Bardellino, sector «Nuova Famiglia».

«Nuova Famiglia» és el resultat de distints clans que s'uniren en una guerra oberta, en la disputa de territoris, contra «Nuova